

Wie bezig is met een onderwerp als laaggeletterdheid word zelf bewuster van zijn of haar eigen taalvaardigheid. Soms word je met je neus op de feiten gedrukt. Ik denk dat ik inmiddels wel 'goed' ben met taal, maar tijdens corona bleek dat dit niet helemaal waar is. Dat taal tot gedoe kan leiden als je elkaar niet begrijpt. En dat kwam door mijn dochter.

Gedoe met taal

TEKST MIEKE DADEMA, SOEPEL.NU

Weten jullie het nog? Corona, de lockdown. Ik zat thuis met mijn dochter. Die zat toen in groep zes. We maakten een mooi schema. We begonnen vrolijk en enthousiast. Ik werken en zij school doen. Ze had een laptop van school gekregen. En ze waren binnen twee dagen volledig up and running. Gelukkig is mijn dochter een slimmerd en best zelfstandig, dus die eerste week ging (best aardig). Maar na een week trok ik het al niet goed meer. Werken, binnen blijven en een kind lesgeven. Ze begonnen elke dag met z'n allen online, kregen hun werk mee, om aan het einde van de ochtend nog een keer samen te komen en online af te ronden. Ik zat boven te werken en om de haverklap klonk er van beneden: mam...maaaamm...mam! Je moet helpen. Ja...ik zit in een overleg. Straks! De irritatie liep vrij snel op kan ik jullie melden.

En toen ik dan eindelijk beneden was, gebeurde het volgende. Mam, het is de klankwoordengroep en dan de zangklankwoordengroep. Kun je mij die even uitleggen? Ik keek volledig in de war naar mijn dochter. Ze zei: je weet wel een klankwoordengroep is? Ik wist het niet, ik had geen idee waar ze het over had. Ze werd al bozer. AAApen. Klankwoordengroep. Je hoort een AAA en hakt er een stuk van af en dan is

het Apen. Een klankwoordengroep?!? Ik bleef stil. In mijn hersenen gebeurde er helemaal niets. AAApen, Apen. Ja, je zegt AAApen en je schrijft Apen. Dat klopt. Ze keek mij verwachtingsvol aan. Ik keek vooral heel dom en leeg naar haar.

ONBEGRIP

Maar daar bleef het niet bij. Er waren blijkbaar heel veel klankwoordengroepen. En ze moest er iets mee doen. Ik begreep alleen echt niet wat. Google is je vriend, dus ik 's avonds opzoeken wat het precies was en wat je er dan mee moest doen. Maar ook na pagina's informatie over klankwoordengroepen in mij op te hebben genomen, snapte ik er nog steeds niks van. Mijn dochter en ik raakten gefrustreerd. Het werd er niet gezelliger op. En ineens bedacht ik me: zo voelt dat dus. Je praat wel met elkaar, in dezelfde taal, maar de één heeft geen benul wat de ander bedoelt en dat leidt tot gedoe en onbegrip.

Ik heb het opgegeven. Haar gewoon maar gezegd, ik snap er niks van. Ik heb een Pabo-student ingehuurd die drie ochtenden in de week opgewekt en blij de klankwoordengroepen heeft uitgelegd. En tot op de dag van vandaag voel ik dat ik tekortschoot, niet goed genoeg was. Hoe moet dat voelen als je echt niet goed bent met taal? Dat lijkt mij een vreselijk gevoel. Ook dat moeten we toch kunnen oplossen? ■

'Zo voelt het dus als je niet weet wat de ander bedoelt'